75 років Служби Народові

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 28. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 10-го ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1968 No. 28. VOL. LXXV.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 9 лютого, 1968

В АМЕРИЦІ

КОНГРЕСМЕН ВІЛБУР Д. МІЛЛС, голова Палатної Комісії Способів і Засобів, передбачає, що Палата до Великодня схвалить компромісовий проєкт про податок від американських туристів, які поїдуть цього літа до Европи. Комісія, очолювана конгресменом Міллсом, вирішує всі справи, що відносяться до податків. Але Міллс одночасно заявив, що Комісія не погодиться на збільшення прибуткового податку, як цього домагається Уряд, поки не будуть зменшені Федеральні витрати в бюджеті на 1969-ий рік. Секретар скарбу Генрі Фавлер, звітуючи в цій Комісії, заявив, що податок від туристів конечний, без огляду на те, чи схвалять збільшення прибуткового податку.

АДМІНІСТРАЦІЯ ХАРЧІВ І ЛІКІВ та Департамент Рільництва пропонують зменшити скількість комахобивчих хемікалій, які залишаються як осад на овочах і городовинах, призначених на харчі. Ціль цієї акції — зменшити можливий риск для здоров'я споживачів від цього осаду з хемікалій. Згідно з новим проєктом на деяких родах городовини і овочах осад цих комахобивчих хемікалій не сміє бути більший як 3.5 частини на мільйон. Передбачають, що цей осад можна буде зменшити ще на одну одиницю в 1969 році. Осад є на 36-ох родах овочів і городовин: різних ягодах, моркві, калярепі, грибах, буряках, сливках, шпинаті і т.п.

Д-Р КІНҐ СПОДІВАЄТЬСЯ, що біле населення у своєму власному інтересі допоможе негритянському населенню на весні і влітрі цього року переконати Конгрес в тому, що треба призначити відповідні суми на те, щоб дати працю або прибуток бідному негритянському населенню у великих містах. Д-р Кінґ хоче, щоб Конгрес ухвалив 10 більйонів дол. річно на допомоги або на працю для вбогих. Він каже, що „білі американці не можуть дивитися на те, як завмирають їхні міста. Ці білі можуть жити в підмісьих районах, але вони не можуть дозволити на те, щоб їхні міста горіли". Кінґ знає, що самі чорні демонстранти не можуть переконати Конгрес, тому просить про допомогу білих.

УРЯД ЗДА ЗРОБИТЬ ВСЕ МОЖЛИВЕ, щоб допомогти американському промисловї перемогти шкідливий вплив імпорту текстильних товарів. Так говорив заступник асистента секретаря торгівлі Стенлі Немер на зборах Американського Товариства Текстильних Технологів в готелі Американа в Ню Йорку. Але він додав, що в цій справі мусять співпрацювати текстильні технологи, щоб американська продукція могла з успіхом конкурувати з закордонними текстильними товарами.

ВКІНЦІ ТАКИ ЗНАЙШОВСЯ ВЛАСНИК тих 44,000 дол., які знайшли були в пакунку в поштовому будинку після пожежі, яка знищила кілька мільйонів поштових посилок в половині грудня 1967-го року. Надавець і адресат на цьому пакунку були знищені під час пожежі, і цілий місяць майже ніхто не міг знати, хто вислав з Европи таку поважну суму грошей, і кому ці долари були вислані. Аж тепер зголосився один швайцарський банк і заявив, що це він вислав гроші одному нюйоркському банкові. Представник пошти не подав, які це були банки. Швайцарський банк докладно описав пакунок та подав, які банкноти були в посилці до Ню Йорку.

У СВІТІ

ЯПОНСЬКА КОМУНІСТИЧНА ПАРТІЯ ВІДМОВИЛАСЬ вислати своїх представників на міжнародну підготовну нараду комуністів, що має відбутись під кінець цього місяця в Будапешті, та на пізніше заплановане комуністичне збіговище в Москві, де мали би „засудити" китайських комуністів. Свою відмову провід японської компартії оприлюднив після довгих нарад з 10-членною делегацією від компартії СССР, яка прибула до Токіо під проводом „самого" Михайла Суслова, що хотіла приєднати собі японських комуністів.

У МАДРИДІ З ПАРАДОЮ ВІТАЛИ 80-ЛІТНЮ ВДОВУ по останньому еспанському королі Альфонсі XIII, який виїхав з Еспанії в половині вересня 1931 року після проголошення там республіки. Королева - вдова Вікторія Євгенія прибула тепер до Еспанії на христини недавно народженого її правнука, сина князя Хуана Карльоса, що його батько Дон Хуан, син Альфонса XIII, вважає себе легітимним претендентом до еспанського престолу. Хуан Карльос одружений із сестрою грецького короля Константина. Ця подія має тому політичне значення, що голова еспанської держави Франческо Франко вислав на привітання Вікторії Євгенії аж 5-ох членів свого уряду під проводом еспанського міністра закордонних справ і заповів свою особисту приявність на тих христинах, що знову актуалізує проблему відновлення монархії в Еспанії.

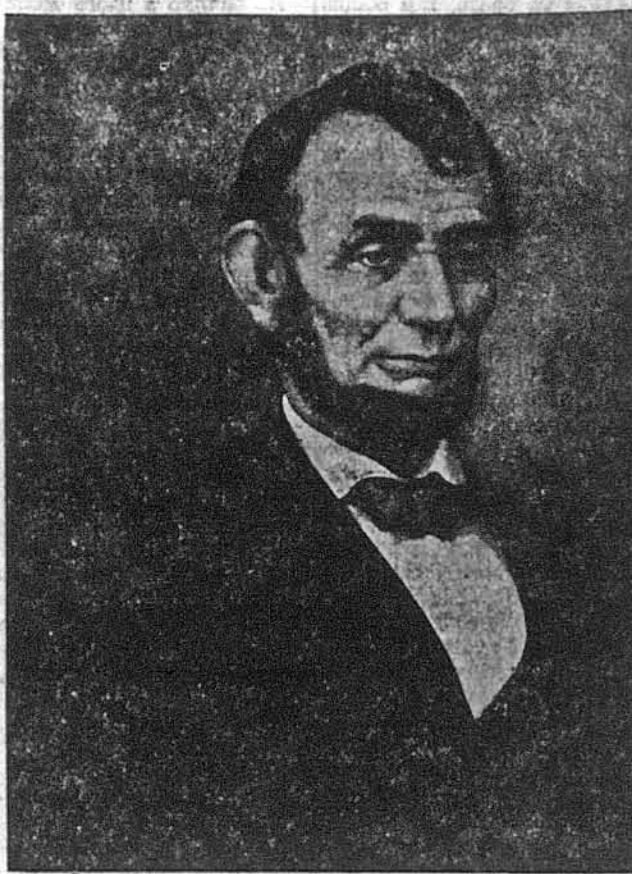
У БЕЛЬГІЇ НАСТАЛА НОВА КРИЗА УРЯДУ, знову на тлі мовного спору між валлонцями, які сприяють упривілейованій ролі французької мови, та флемінґами, що підтримують голляндську мову, як нібито національну. Криза загострилась внаслідку авантур на найбільшому у Бельгії університеті в Лювені, де більшість студентів вимагає виключення з університету французької мови. Прем'єр Поль Ванден Боєнан, який говорить обома мовами, не зумів знайти в цій справі однозгідного становища уряду і тому зголосив димісію, яку прийняв король Бодуен.

АМЕРИКА НЕ ВІЗЬМЕ УЧАСТИ В ЛЕТУНСЬКОМУ ПОКАЗІ У ФРАНЦІЇ в наступному році. На ці традиційні міжнародні покази летунства всі літаки — і коншти — постачає секретаріят оборони: в минулому році це коштувало Америці 750,000 дол. З уваги на загальні ощадності в бюджеті — рішено заощадити й ту суму. Фірми літаків — Бойнг Компані, Дженерал Дайнамікс, МекДоналд-Даглес і Локгід — можуть вислати туди свої літаки із пільотами, але на власний рахунок — заявлено з Пентагону.

У ДЕНЬ ЛІНКОЛЬНА „СВОБОДА" НЕ ПОЯВИТЬСЯ

У найближчий понеділок, 12-го лютого, припадає державне свято День Лінкольна і в цьому дні „Свобода", що мала б появитися з датою наступного дня, 13-го лютого, не друкуватиметься. Чергове число „Свободи" друкуватиметься у вівторок, 13-го лютого, з датою середи, 14-го лютого. Хоча в понеділок „Свобода" не появиться, всі бюра видавництва, як і Головної Канцелярії УНСоюзу, працюватимуть нормально.

У ДЕНЬ АБРАГАМА ЛІНКОЛЬНА

12 лютого 1809 — 5 квітня 1865

Президент проєктує видати на допомогу закордонові $3.04 більйона

Вашингтон. — Президент Джансон 8-го лютого переслав до Конгресу проєкт про призначення на допомогу закордонним державам суми 3.04 більйона дол., що є найменшою сумою від 20-ох років, коли почала ЗДА допомагати чужим запрязненим країнам. Ця допомога призначена на фінансовий рік, який починається 1-го липня 1968-го року. Крім цього Джансон домагається додаткових 100 мільйонів на допомогу Південній Кореї, які треба буде видати вподовж п'ятьох місяців цього фінансового року, який скінчиться 30-го червня 1968-го року. Цей непередбачений видаток спричинила загострена ситуація в Кореї. Президент підкреслив, що Південна Корея потребує допомоги на збільшення свого летунства та протилетунської зброї, на радар для фльоти, на амуніцію та інше військове постачання. З суми 3.04 більйона дол. на економічну допомогу призначив Президент 2.5 більйона, а 540 мільйонів мали б іти на військову допомогу тим запризненим державам, які є на переферії китайсько - совєтського бльоку. В цій сумі є окремий пункт про призначення 120 мільйонів дол. на кредит для закупу зброї недорозвиненим країнам.

Президент ЗДА і прем'єр Британії перевели довгі наради

Вашингтон. — Британський прем'єр Гарольд Вільсон прибув в четвер 9 лютого до Вашингтону і в тому самому дні перевів 4-годинну розмову з президентом Джансоном. За твердженням газет, у цих нарадах була мова не тільки про В'єтнам і Корею, але й про фінансові труднощі, в яких опинилися однаково Британія, як З'єднані Держави. Прем'єр Вільсон будім-то інформував Президента про свої наради розмови у Москві з усіма московськими провідниками, а Президент інформував Вільсона про шанси замирення у В'єтнамі та про заходи Америки, щоб Північна Корея звернула Америці корабель „Пуебло" і його залогу. Була мова про приготування Британії до відкликання своїх збройних сил із Сінгапуру та Перської затоки. На вечірньому бенкеті у честь Вільсона Президент запевнив Британію, що Америка підтримує її в сучасній трудній для Британії хвилині.

Страйк в Ню Йорку триває вже 8 днів

Ню Йорк. — В п'ятницю 9-го лютого нюйоркські вулиці були прикрашені на хідниках з обидвох боків купами невивезеного сміття, бо вже 8-ий день страйкували члени спілки робітників, які вивозять сміття. Посадник міста Ліндсей просив губернатора Рокефеллера, щоб допоміг місту, змобілізувавши Крайову Гвардію, але губернатор відмовився це зробити і 8-го лютого найменував був окрему п'ятичленну комісію, яка мала виготовити нову пропозицію, щоб закінчити страйк. Комісія це зробила до півночі з 8-го на 9-те лютого, але посадник Ліндсей відкинув цей проєкт, кажучи, що він загрозливий, бо робітники кілька днів тому особисто пристати на менше збільшення заробітної платні.

Фінляндія перемогла Канаду в гокеї, ЗДА здобули першу медалю Зимової Олімпіяди

Репрезентанти Фінляндії справили найбільшу досі несподіванку Десятих Зимових Олімпійських Игрищ у Гренобля, перемагаючи в гокеї збірну Канади з рахунком 5:2. Канадійці, яких оцінювали кандидатами на першуна Олімпіяди, значно ослабили свої вигляди випередити минулорічного першуна гокею СССР. В других змаганнях гокея Чехословаччина перемогла Західню Німеччину з рахунком 5:1.

В змаганнях фігурної їзди жінок на совгах Пеґґі Флемінґ, ЗДА, держить дальше безконкуренційне перше місце і веде перед німкою Габі Зайферт різницею 77.2 точок. При кінці обов'язкових вправ фігурної їзди, після них приходить ще змаг у довільних вправах. Пеґґі Флемінґ мала 1 062.1 точки. Поправку срібну медалю, чи радше медалі, здобули для ЗДА три жінки у швидкісній їзді на совгах.

КНИЖКА ЧОРНОВОЛА ПОЯВИТЬСЯ НА ВЕСНІ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ У В-ВІ МЕКГРО-ГІЛЛА

„Ню Йорк Таймс" продовжує обширне звітування про переслідування інтелектуалів в Україні та їх самооборону; стверджує наявність „сильних національних традицій" в Україні

Ню Йорк. — Відома вже читачам української преси книжка Вячеслава Чорновола „Лихо з розуму", що є збіркою документів про таємні совєтські суди і засуди проти українських діячів культури, їх заслання на каторжні роботи та їх спроби боронитися проти совєтського беззаконства, виявляючи при цьому комуно-московські народовбивчі практики в Україні, появиться навесні цього року в перекладі на англійську мову в Ню Йорку у видавництві МекҐро - Гілл. Інформує про це „Ню Йорк Таймс" з 9-го лютого, подаючи при цьому дальші обширні інформації про книжку Чорновола і її зміст. Крім передруків із книжки Чорновола, що займають більше ніж половину другої сторінки, „Ню Йорк Таймс" у тому числі подає окрему вістку з Вашингтону, в якій сказано:

Вячеслав Чорновіл (*репродукція фотознимки, що поміщена в The New York Times, 9 лютого 1968*)

Щонайменше 15 українських письменників, учителів і науковців задержані тепер у каторжних таборах після хвилі таємних процесів, вістку про які совєтські власті намагалися здушити майже вподовж двох років. Це є головною важливістю збірки манускриптів, що їх написав совєтський журналіст Вячеслав Чорновіл та контрабандою передав на Захід по кілька сторінок упродовж багатьох місяців часу минулого року. Вістка про рукописи Чорновола була поступово друкована, насамперед в канадійських газетах, опісля в лондонському „Таймсі" і в „Ню Йорк Таймсі". Тепер МекҐро-Гілл в Ню Йорку заповів, що опублікує документи книжкою навесні. Розповідь потверджує поліційний погром (крекдавн) інтелектуалів в Україні зимою 1965-66, в тому часі, як два московські письменники Андрей Д. Синявський і Юлій М. Даніель, були поставлені під суд за висилку їхніх рукописів закордон для публікації.

У протилежності до справи Синявського - Даніеля, українського погрому ніколи публічно не признано. В совєтській пресі не появилося ані одне слово про арешти, суди чи засуди. В багатьох випадках навіть родини жертв не були офіційльно повідомлені про те, що сталося. Це є аспект, що заставив п. Чорновола, 30-літнього звітодавця українського радіо - телевізійної служби, засудити поступування и н я. Його манускрипти охоплюють цитати законів, щоб показати, що совєтські власті своїм поступуванням порушили статути України та совєтську конституцію. Початково п. Чорновіл був признаний звітодавцем на суд. Перший із ряду був технічно явним, то значить, що вибрані і довірені особи могли бути на ньому приявні. Коли ж протести і демонстрації погрожували виявити ситуацію, накладено офіційльну засекреченість. Чорноволові, як журналістові, одного разу казали свідчити на суді проти його колеґ. Він відмовився допомагати в тому, що він уважав „незаконним" судом і сам був заарештований. Після успішного судового відкликку і поновного арешту, цим разом під закидом „анти-совєтської активности", п. Чорновола засуджено — згідно з одним документом — на 18 місяців каторжних робіт, а згідно з другим документом — на три роки.

Для західних політичних аналістів потвердження погрому проти українців має подвійне значення. По перше — воно демонструє самовпевність, яку відчуває Комітет Державної Безпеки (КҐБ) під партійним проводом. Документи Чорновола ідентифікують урядовців державної безпеки поіменно, як організаторів погрому. По друге, погром виявляє постійну вразливість і нервовість в партії причинені існуючими національними почуваннями між не-російськими республіками Совєтського Союзу. Національні традиції були сильні в Україні. Натяки на заворушення і невдоволення виявились час від часу в інших республіках наприклад у Вірменії й Узбекістані. Українських інтелектуалів обвинувачено за „анти - совєтську пропаганду і агітацію". В більшості випадків, згідно з документами Чорновола, провиною було посідання перед-революційних книжок про Україну, або писання скриптів, що на думку мали на меті прославляти українське минуле. Слідство почалося в серпні 1965-го року, — писав п. Чорновіл — і суди відбулися наступної весни. Вони відбувалися в українських містах Києві, Львові, Івано-Франківському і Тернополі. Поголоски про погром були дійшли до Москви, але закордонні кореспонденти і совєтські інтелектуали, які про них довідувались, не були спроможні потвердити, що сталося. Урядовці в Києві, українській столиці, заперечували „що щонебудь ділось" — інформує в своєму повідомленні, „Ню Йорк Таймс".

Із опублікованого досі можна вносити, що документи Вячеслава Чорновола матимуть повну увагу західньої публічної опінії, а тим самим і політичних кол. З інших джерел відомо, зі совєтського дипломатичного боку вже були спроби припинити, чи бодай применшити цей розголос.

Північний В'єтнам потверджує своє становище щодо передумов замирення

Гонг Конг. — Північно-в'єтнамський міністер закордонних справ Нгуєн Дю Трінь потвердив своє давнє становище в справі передумов для поведення переговорів з Америкою щодо замирення в В'єтнамі. В інтерв'ю з представником французької пресової агенції названий комуністичний речник повторив давні фрази про те, що війну у В'єтнамі розпочала Америка своєю збройною „агресією" і тому та війна може закінчитись, коли американці відкличуть з В'єтнаму свої збройні сили. Але цієї вимоги він не повторює, коли стверджує, що Північний В'єтнам готов розпочати переговори, як тільки Америка припинить бомбардування Північний В'єтнам і всіх „всі інші ворожі акти" проти Північного В'єтнаму. Водночас північно-в'єтнамське комуністичне радіо проголошує великі перемоги, що їх нібито комуністи осягнули, здобувши багато міст і містечок у Південному В'єтнамі і „визволивши" велику частину території. У тій пропагандивній радіоперепачі говориться про те, що південно-в'єтнамська державна армія „розпадається" та що американці знаходяться „в паніці". Однак північно-в'єтнамські комуністи дійсно дійсно осягнули поважний успіх, здобувши — як про це вже повідомлялось три дні тому укріплений військовий табір в Ланґві недалеко демілітаризованої зони на півночі Південного В'єтнаму, де згинуло 316 оборонців. 76 військовиків врятувались, але багатьох із них не впущено до американської фортеці в Хезаню, скерувавши їх вглиб краю. З схоплених документів та з зізнань полонених виходить, що партизани були переконані, що цим разом вони вже не переводять наскоку, щоб швидко потім втекти, тільки що це остаточне всенародне повстання проти існуючого в Південному В'єтнамі режиму і що партизани залишаться в здобутих містах і оселях, де негайно буде заведена комуністична адміністрація. Разом із партизанами до різних міст приходили „революційні комітети". Їхні члени майже поголовно згинули. Бої за передмістя Сайґону і за місто Гуе продовжуються. В Америці сенатор Роберт Ф. Кеннеді, у великій промові в Шикаго, твердив, що Америка не всилі виграти війну у В'єтнамі головно з вини південних в'єтнамців.

Південна Корея озброїть 2 і пів мільйона військових резервістів

Сеул. — Південно-корейський президент Чунґ Гі Парк заявив, що 2,500,000 ветеранів, які є цивілістами із статусом військових резервістів, дістануть легку зброю, щоб таким чином надзвичайно збільшити збройні сили Південної Кореї у випадку нової агресії збоку комуністичної Північної Кореї. Південно-корейський уряд переговорює з одною американською „фабрикою амуніції", щоб побудувати таку фабрику на території Південної Кореї. Майже одночасно комуністичний прем'єр Північної Кореї Кім Іль Сунґ остерекжив Америку, що вона „маневрує в напрямку війни" та погрожував, що у випадку спровокування війни „імперіялістами" Північна Корея „розторощить їх одним могутнім ударом". У справі схопленого Північною Кореєю американського корабля Пуебло не зайшла ніяка зміна: той корабель і його 82-членна залога далі перебувають в комуністичних руках.

Спонтанно розгортається акція пожертв на українські студії в Гарварді

Ню Йорк. — Віковопомного дня 22-го січня, в якому цього року українці у вільному світі явно а в Україні в глибині своєї душі і серця святкували Золотий Ювілей проголошення української державної незалежности, в бюрі Президента Гарвардського університету підписано домовлення з Фондом Катедри Українознавства про встановлення в системі того найбільш престижевого університету катедр українських студій. На ту велику ціль ФКУ міг вплатити тільки відносно малу частину свого фінансового зобов'язання, бо тільки 270,000 дол. Цю суму треба доповнити до 600,000 долярів, щоб могла почати працю перша із трьох передбачених катедр українських студій в Гарварді, отже потрібно ще 330,000 дол. ФКУ бажав би, щоб у цьому ювілейному році було не тільки формальне домовлення про встановлення катедри в Гарварді, але й щоб ця катедра вже з початком нового академічного року, отже у вересні цього року, почала працювати. Мавши це на думці, Президія й Наукова Рада ФКУ звернулись з апелем до українського громадянства, щоб у цьому короткому часі склало свій найбільший ювілейний дар у формі тих недостаючих потрібних 330,000 долярів.

Відомим, що його мав цей апель уже навіть в так короткому часі, є дуже заохочуючий. Вже були інформації про нових меценатів ФКУ, які склали на його ціль по 1,000 і 500 долярів. Тепер уже кожного дня наплинають нові зголошення і нові інформації, які свідчать, що збіркова акція починається розгортатися спонтанно. Наприклад, ще заки ФКУ одержав формальну вістку у вусакетській газеті на Ровд Айленд появилася вістка, що минулої неділі в Блекстові, передмісті Вунсакету, відбулися збори місцевого Народного Дому, на яких рішено пожертвувати на Українські Студії в Гарварді 1,000 дол. В повідомленні так і сказано, що ухвалу винесено у відповідь на заклик Фонду Катедри Українознавства, „що його на цих зборах реферував голова Дому п. Михайло Сусла. До речі, на цих зборах пошановано двох померлих членів Василя Бурака і Івана Маленчака, що були активними членами УНСоюзу.

Із інших замітніших виявів спонтанности збіркової акції на українські студії в Гарварді згадати б ще листа відомого нашого мистця Якова Гніздовського, який переслав на ФКУ свою пожертву в сумі 100.— дол. із рівночасною рекомендацією, щоби при кожному проголошуванні пожертв на ФКУ подавати адресу цього Фонду, на яку треба висилати пожертви. Идучи за цією порадою, подаємо адресу:

Ukrainian Studies Chair Fund
302 West 13th Street
New York, N.Y. 10014

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Духовний батько нації

Історики сперечаються, кого треба вважати за батька американської нації — Джорджа Вашингтона, який проводив у визвольній війні, виграв її і став наче символом американської Республіки, чи Абрагама Линкольна, який не завагався вести громадянську війну в обороні ідеалу єдности нації та громадянської рівности її членів. Обидва вони мають чимало спільного, особливо — відвагу заступати непопулярні справи, надзвичайну впертість у змаганні до цілі всупереч усім проминальним невдачам, подивугідну простолінійність. Але, коли йдеться про духову сторінку нації — то батьком її є, безумовно, Абрагам Линкольн.

Вашингтон був аристократом - багатирем, а Линкольн — сином бідного столяра. І так перейшов він до історії, як „дитина народу". Своєю славетною промовою на святі у честь поляглих в битві під Ґеттисбурґом Абрагам Линкольн доказав, що буквально протягом трьох хвилин можна висловити думки непромінальної вартости: він ствердив, що американська нація „віддана гаслові, що всі люди створені рівними" і що американський уряд має бути „урядом народу, з народу і для народу". Інший його вислів, що світ не може бути наполовину вільним і наполовину поневоленим, має також по нинішній день свій глибокий ідейно - політичний зміст.

Американський нарід рік - річно відзначає „День Линкольна" в роковини його народин, даючи доказ своєї відданости одному з своїх творців. Ця американська традиція пригадує, що треба шанувати своїх великих мужів і вчитися на їхніх прикладах, плекати ті ідеали, що їх вони проповідували і за них боролися. За ті свої ідеали Абрагам Линкольн згинув з руки вбивника. Ці ідеали дорогі всім американським громадянам без уваги на їх національне походження. І вони особливо близькі й дорогі всім українцям.

Злочини, бунти й наркотики

Звернення Президента до Конгресу з минулої середи 7 лютого ц. р. стосується найважливіших і найболючіших проблем, що їх переживає сучасна Америка: проблеми зросту злочинности, муринських вуличних заворушень і поширеного серед молоді користування наркотиками. Тому й заслуговує вже в самому принципі, без огляду на подробиці, це звернення Президента на признання і на найглибшу увагу.

Президент слушно пов'язує всі ці справи, дармащо провідники муринського руху будуть, мабуть, твердити, що вуличні заворушення — це тільки реакція на несправедливість у ділянці громадянської рівности. У своєму зверненні Президент говорить про зусилля федерального Уряду в справі поборювання злочинів, про потребу суворішого законодавства, окремо про проблему наркотиків. Президент устійнює принцип, що центральний Уряд має обмежене завдання безпосередньо боротися проти злочинів державної зради, шпигунства, фальшівництва грошей, податкових обманств і деяких злочинів на міжстейтовому обширі. Поза тим — це справа стейтів і місцевих властей знайти шляхи і засоби для поборювання всіх тих лих. [illegible] більшу допомогу стейтам і громадам у цьому напрямі.

Перечитавши це величеньке звернення, найперша рефлексія: добре, що Президент закликає Конгрес основно зайнятися цими проблемами й пропонує конкретні заходи, [illegible] збільшення кари для торгівців [illegible] агітаторів, які їздять із стейту в стейт [illegible] до вуличних бунтів. Ці й інші рекомендації [illegible]. [illegible] виринає сумнів, чи всі [illegible] бажаний наслідок, якщо не зміниться [illegible] психічна атмосфера, в яку закралися — з [illegible] зародки отого морального занепаду, морального послаблення. Пригадуються, наприклад, різні надто ліберальні постанови Найвищого Суду, який, боронячи принцип конституційної волі, не брав під увагу [illegible] наслідків. Виключення обов'язкової молитви [illegible] шкіл, ширення під покришкою академічної свободи [illegible]фільських чи анархічних ідей, потурання різним демагогам і багато інших подібних явищ створили власне атмосферу, сприятливу для зросту злочинности. Треба духового переродження, треба оздоровити атмосферу, щоб не могли діяти в ній організації і особи, які не знають межі поміж волею і сваволею. А про це власне немає згадки у зверненні Президента.

На власному суді

Щоденно совєтські газети повідомляють про найновіші події в комуністичному Китаї. Всі ці повідомлення скеровані на те, щоб підлабузнитись до народів Китаю і, одночасно, ізолювати від них Мао Тсе-тунґа та його „соратників". Не може бути жадного сумніву, що населення тієї велетенської країни має вже більш як досить комуністичного експерименту, при якому до хронічного недоживлення долучилися ще й терор, суди, обов'язкові мітинґи, навіть прилюдні хорові декламації цитат із писань Мао... Совєтська преса дезінформує читачів, на те вона і є совєтською. Однак, навіть у дезінформації вона поневолі заперечує сама себе, власний комуністичний режим. Так, наприклад, московська „Правда" часто повідомляє, що робітники в Китаї, особливо молодь, роблять багато неоправданих „прогулів" — пропусків днів праці. Газета натякає, що молодь робить це свідомо, щоб виявити своє невдоволення керівною групою Мао. Але що ж тоді означає ось хоча б це повідомлення київської „Молоді України" з 2 лютого: „Аналіз показав, що з 30 тисяч молодих робітників підприємств на Запоріжжі тільки протягом першого кварталу зробили прогули 1 650 чоловіка"?

Московські „Ізвєстія" з 3 лютого у статті „Події в Китаї" повідомили, що під час Свята Весни пейпінґський режим закликав населення Китаю „порвати із старими звичками і традиціями — не запрошувати до себе гостей, не їздити на відвідини родичів"... Однак, китайці не послухали тих дивовижних закликів: вони масами сунули до залізничних станцій, щоб таки поїхати на відвідини, і військо розганяло біля вокзалів цілі натовпи... А що в СССР? Чи не переповнена совєтська преса закликами і повчаннями, що не треба притримуватись давніх традицій? Чи не псують там традиційні колядки новими текстами? Чи сотні тисяч пропаґандистів не докладають усіх зусиль, щоб зруйнувати традиційні родинні відносини, любов і пошану до батьків? Те ж саме і в питаннях релігії, моралі. Справа в тому, що так званий комунізм тут сам потрапляє на власний суд. Чи в Китаї, чи в СССР — це однаково ворожий народам режим.

НОВОНАЦИСТИ В НІМЕЧЧИНІ

Мюнхен. — Як відомо, Гітлер почав свою політичну кар'єру в Мюнхені. Тут він пристав до шістьох мешканців, котрі під проводом Дрекслера створили в 1919 році Націонал - Соціялістичну Робітничу Партію. Гітлер став сьомим членом цієї партії, а незабаром і її провідником.

У Мюнхені почав Гітлер скликати віча і, мавши сильний голос і дар промовця, захоплював слухачів своїми фантазіями: мовляв, Німеччина не була розбита у війні 1918 року, „внутрішній ворог" зруйнував німецьку армію „ударом в спину" і т. д.

Гітлер використовував вільний устрій створеної в 1918 р. Німецької Республіки для руїни демократичного ладу. Вимагаючи свободи слова для своєї партії, він і його послідовники всяким способом перешкоджали іншим партіям у їх роботі.

Гітлер не переносив критики і відмовлявся від прилюдної дискусії з своїми противниками. Щоб перешкодити іншим критикувати програму „націонал - соціялізму", він і його партійці вривалися на віча інших партій, перешкоджали шумом і криком промовцям і викликали бійку між присутніми.

В своїй книзі „Моя боротьба" Гітлер задоволено описує „Бій у залі" в місті Ляндсгуті, за 80 кілометрів від Мюнхену, де відзначився „партієць" Рудольф Гесс. Пізніше Гесс став заступником Гітлера в партії і в 1945-му році був засуджений на досмертну тюрму.

Від 1945 року в Німеччині багато змінилося, виросло нове покоління. Однак, діти колишніх членів гітлерівської партії залишились під впливом родинної традиції: мовляв, вожді „Третього Райху" були несправедливо покарані, і що Німеччина могла б виграти війну, коли б не „внутрішні вороги" та „світове жидівство" і т. д. Воскресають давні леґенди з 1918 року, і на цих леґендах та фантазіях розвиває свою діяльність Націонал - Демократична Партія Німеччини під проводом Адольфа фон Таддена.

Демагогія німецького націоналізму має ґрунт особливо між німцями, що були переселені зі Сходу після другої світової війни. НД-Партія обіцяє цим людям поворот на Схід, прилучення Австрії до Німеччини і т. д. Преса цієї партії виступає проти жидівства і проти ізраїльської держави, зовсім так, як це діється в Совєтському Союзі. „Націонал-демократи" вимагають виходу Німеччини із НАТО, щоб „визволитися від американської опіки" і т. д. Демагогія цієї партії мала успіхи у виборах до крайових соймів і теж у Баварському соймі є посли — „націонал - демократи".

Хоч цій партії, що йде стежками, протоптаними Гітлером, далеко до захоплення влади в Німеччині, однак демагогія „націонал-демократів" турбує німецький уряд, крайові уряди і тих громадян, що розуміють небезпеку цього руху для Німеччини: адже ж і партія Гітлера мала на початку тільки 7 послів у берлінському парляменті...

Для оборони проти демагогії „націонал - демократів" різні демократичні організації з участю окремих визначних діячів політичного і церковного життя створили недавно т. зв. Демократичну Акцію 31 січня 1968 р. Дату вибрано на відзначення приходу Гітлера до влади, що сталося 31 січня 1933 р. в Берліні.

31 січня в одній із найбільших заль Мюнхену — в Німецькому музеї — відбулося віче Демократичної Акції для протесту проти відродження „правого радикалізму". До президії віча прислали листи - привіти: голова міста Мюнхену Г. Фоґель, партійні й професійні організації і такі особи як данський учений Макс Борн, лавреат Нобелівської нагороди, пастор Мартин Німеллер і ін.

Мюнхенські „націонал-демократи" вирішили зірвати це віче, бо знали, що промовці будуть критикувати режим Гітлера і його послідовників. Вони закупили немало вступних квитків і пробували криком перешкоджати промовцям. В залі дійшло до сутичок. Один із бешкетників — людина старшого віку — мав від хвилювання удар серця і помер.

Слід зазначити, що активність „націонал - демократів", які не приховують своїх симпатій до Гітлера, робить недобру „рекляму" для Німецької Федеративної Республіки. Це вже використала Москва, вславши гостру ноту до Бонну, в якій закидає урядові, що він потурає відродженню нацизму в своїй країні. Це — звичайна комуністична демагогія.

Більше турбує відповідальних керманичів політики Федеративної Республіки занепокоєння союзників Німеччини — Франції, Бельгії, Голляндії, Англії і т. д. — активністю новонацистів. Ще не загоїлися рани другої світової війни в цих країнах, заподіяні політикою „фюрера". Тому кожне слово, кожний рух новонацистів у Німеччині викликає в вільних країнах турботу і недовір'я до Німецької Федеративної Республіки.

Само собою, демократичні партії Німеччини дадуть собі раду з „лівим" і „правим" радикалізмом. Історія не повториться. Судові інстанції розшукують і карають гітлерівських злочинців, відповідальних за масові убивства під час другої світової війни. В Мюнхені готується судовий процес проти виконавців злочину в концентраційному таборі Дахав, де закатовано коло 400 католицьких священиків, противників нацизму.

Мюнхен вдруге не стане „містом руху" нацизму.

П. А.

В. Чапленко

ЗНЕХТУВАНА ЮВІЛЕЙНА П'ЄСА

(2)

Але найважливішу збоку большевиків ролю відограє Ґрінберґ, його роля переплітається з ролею Софії. Він завзявся здобути любов цієї красуні - артистки, яка, проте, спочатку й у голові собі не покладає такої можливости. Але Ґрінберґ використовує її болючу скруту — потребу рятувати заарештованих як вільних козаків батька та брата. Він обіцяє допомогти їй у цій справі, і вона, кінець - кінцем, мусіла згодитися на це. Та Ґрінберґ її обдурив: випущено тільки її батька, а брата розстріляно (через те й до „здійснення" цієї „угоди" не дійшло).

У цьому зрадництві Ґрінберґа Винниченко ніби символічно показав большевицьку „практику" не додержуватись ніяких договорів. Укладання цієї „угоди" відбувається на тлі жахливих розстрілів, як от, наприклад, молодесенького українського гімназиста, що його розпачливо намагається врятувати мати, — мати благає його просити „прощення", а він вигукує: „Хай живе вільна самостійна Україна!" Це теж „символ" — символ тодішніх борців за Україну, молодесенької молоді, як от хоч би крутянські герої.

Важливий момент у п'єсі — проблема українського діловсго мововжитку. Стужена на чужині за всім рідним, Софія з насолодою говорить рідною мовою (каже: „Як приємно говорити по - рідному, неначе плаваєш") і цього вимагає від інших. З большевиків тільки Ґрінберґ володіє українською мовою і напочатку навіть каже: „Я, можна сказати, закоханий у цю чудову, багату мову". Але в скрутний для большевиків момент він не допускає розмови українською мовою. „Знаєте, що, товаришко? — звертається він до Софії. — Говоріть по - російському, їй-богу, тепер якось не до того. Ви мені вибачте, але момент... ну, занадто важливий і урочистий чи що, щоб..." Це також „символічне" для большевицької національно - мовної політики: дозволяючи сяк-так мову місцевої людности в поезії, у піснях, у театрі, а інколи й на засіданнях, вони, проте, не допускають цієї мови туди, де витоплюють сталь, де будують нові міста („город Янтарный" у Галичині), де взагалі будують „комунізм", як це засвідчила в своєму „Звіті" недавня делеґація канадійських комуністів після вивчення становища на місці — на Україні. Для таких „важливих моментів" ці мови не надаються!

Трагічна для Софії розв'язка стається тоді, як українці виганяють большевиків з міста. Опинившись між двох непримиренних сил, відірвавшись від українців і не знайшовши можливости співпрацювати з большевиками, вона заподіяла собі смерть. Чи не така доля була й реальних історичних діячів — Нероновича, М. Хвильового і багатьох інших, що повірили були облудним гаслам большевицьких демагогів?

Але кінцевий момент у п'єсі бадьорий, оптимістичний: на тлі пожежі лунає спів українських козаків „Як злітались орли чайку рятувати" та вигуки „Слава!".

Як бачимо з цього навіть коротенького перегляду змісту, Винниченкова п'єса „Між двох сил", справді, якнайкраще надається для відзначення в ці ювілейні роки тих історичних подій, її варто було б поставити в театрі, щоб показати сучасному поколінню, з яким підступним ворогом доводилось колись нашим людям боротись за своє елементарне право бути господарем на своїй землі.

На жаль, ця п'єса написана двома мовами — українською й російською, а це робило її досі непридатною для української сцени. На це свого часу, в розмові зі мною, нарікав ще В. Сімович. І в мене ще тоді виникла була думка усунути цю перешкоду, тобто перекласти російську частину тексту. Сам Винниченко, очевидячки, не був би проти цього, оскільки він у листі до мене з 15 жовтня 1948 року, відзначаючи „природність" мови в моїй комедії „Гетьманська спадщина", зазначав, що „навіть в устах явно не українських вона тої природности не губить". Отож я й можу взяти ці його слова як, сказати б, посмертну санкцію на це моє „порушення" його тексту. Цим я хочу подати до відому нашій громадськості, що я вже здійснив цей свій давній замір — переклав російську частину тексту і так пристосував його для українського театру. Одне з наших видавництв має видати п'єсу „Між двох сил" у першій половині цього року.

Слово тепер за нашими театрами.

(Кінець)

● **Польський католицький єпископат** проголосив у Польщі гостру заяву проти створеної комуністичним режимом світської „католицької" організації „Пакс", яка співпрацює з режимом, виступає проти рідного духовенства і за те дістала монополь на видавання релігійних книжок. Католицький єпископат закидає людям із „Паксу", що вони активно причинились до ув'язнення в 1953 році кардинала Стефана Вишинського й архиєпископа Антона Баранька.

● **Комуністи, соціялісти й інші члени опозиції в Італії** закинули урядові, що той знав і толерував діяльність італійської військової розвідки яка, між іншим, збирала інформації про 35.000 італійців — їхню льояльність супроти режиму, моральний стан, спосіб життя і т. д. Уряд спротивився, щоб у цій справі парляментарна комісія чи будь - яка інша цивільна установа переводила слідство. В парляментарному голосуванні над довір'ям урядові — уряд переміг, але тільки трьома голосами більшости. Голова військової розвідки, ґен. Джованні Льоренцо, зголосив свою димісію.

„Не на ту адресу, панове професори!"

Під таким заголовком канадійський „Новий Шлях" з 10 лютого ц. р. зареагував у своєму редакційному коментарі на „Заяву" 35 професорів і викладачів, вислану до найвищих партійно-урядових чинників у Москві й Києві. У цьому коментарі, між іншим, читаємо:

„... Невже ж підписані під заявою 35 українських інтелектуалів в університетах ЗДА (бо тільки один з Канади) підписані під тією заявою вірили, що найвищі керівники совєтської імперії і її української вітки потрактують поважно їхню заяву та ще дадуть їм відповідь на свої безправства і злочини супроти України та її поневоленого ними народу?.. Невже ця група 35-ти не здає собі справи, до КОГО вони зверталися зі своєю заявою? Що це саме ТІ, що за оборону цих же самих конституційних прав Української ССР запроторюють в концентраційні табори таких же українських інтелектуалів, але в Україні. Але ці з України інтелектуали навіть із цих же концентраційних таборів ПРОТЕСТУЮТЬ проти насилля над українським народом, проти потоптання його природних прав, проти духового й фізичного ґеноциду. І з цим же протестом вони звертаються до сумління вільного світу, а група „35" просить тих кремлівських тиранів, у сучасному правно - політичному стані, поступитись Україні за конституційними вимогами, наче б вони не знають, ХТО в Україні і ЩО діє, наче б це не творилось за їхніми наказами!? Наче б не за їхнім наказом за вимогу здійснити 14 і 17 статті конституцій для України розстрілюють таких патріотів в Україні!?..

„... І якщо таку заяву про сучасну ситуацію в Україні, насвітлюючи поневолений стан України в усіх аспектах — політичному, культурному, господарському, фізичного й духового геноциду — автори спрямували б до сумління всього вільного світу, ілюструючи цю свою заяву публікованими тепер матеріялами з України, а таку „заяву" підписали б не 35, а всі 210 українських професорів і викладачів в американських університетах, і розіслали їх до всіх культурно - наукових, гуманітарних і політичних установ, і так же само покликуючись на „традиції і стиль академічного світу, що вони почувають своїм моральним обов'язком займати спільне становище до найпекучіших проблем суспільної і політичної дійсности", то рішуче воно не залишилося б без відгомону й принесло б справді моральну, а може й правну допомогу Україні.

Досі цю „заяву" 35-ох видрукували тільки дві українські газети. А треба б, щоб наша преса не промовчувала такого кроку групи наших інтелектуалів, щоб вони зрозуміли свій мильний крок. Лайка й визивання тут ні-при-чому. Тут треба розважної думки".

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

З НАШИХ БУДНІВ

МІЙ МАЛИЙ ПРИЯТЕЛЬ

Хоч і з деяким запізненням, проте, міркую, варто зафіксувати, що напередодні Світового Конгресу Вільних Українців у Ню Йорку я отримав від свого приятеля Олеся з Едмонтону листа такого змісту:

„Нарешті, — писав мій малий приятель, — я знайшов час, щоб Вас трохи потурбувати... Прошу Вас дуже, не забувайте, що я далі збираю автографи! Тому висилаю Вам кілька чистих карточок. Тепер, на СКВУ, є така нагода, якої не буде хіба аж тоді, коли матимемо вільну Україну. Все, що зможете зарвати, вишліть, дуже Вас прошу!"

Поскільки всі знаки на небі і на землі показують, що тієї щасливої нагоди, коли в нас буде вільна Україна, мені, особисто, мабуть не діждатись, — я, не гаючи часу, ще поки почалися конґресові наради, взявся збирати автографи, і можу навіть похвалитися гарними успіхами. Проте, під враженням СКВУ, а, зокрема, величної маніфестації „За волю України", моє серце сповнилось надією, що такі пістолети, як мій 12-літній приятель з Едмонтону, напевно діждуться того радісного моменту, коли над звільненою Батьківщиною загомонить Золотий Гомін, — той, що його оспівував 50 років тому ранній, тоді ще яблуневоцвітний, Павло Тичина...

Пан редактор Сирник з „Українського Голосу" сказав на Конґресі знаменні слова, що політична місія еміґрації не мусить закінчитись з тим моментом, коли воскресне Вільна Україна. „Хоч я не конче сподіваюсь в Україні жити, — говорив редактор Сирник, — проте до кінця днів моїх буду Україні служити".

Не знаю, тобто ніяк собі сьогодні не уявляю, в якій ролі, чи по-вченому сказавши, в якому характері служитиме Вільній Україні мій приятель Олесь. Може він поїде туди з офіціяльною візитою, скажемо, як посадник міста Едмонтону... А чому ж би ні? Коли міг бути кілька каденцій посадником того міста буковинець Василь Гавреляк, то чому не може ним бути Олесь С., автохтонний уродженець Едмонтону?

Може статися й таке, що мій малий приятель вскочить у високу політику, — в дипломатію, і буде призначений консулом королівської Канади до Києва чи до Львова. Це теж правдоподібне, бо він уже сьогодні, маючи заледве 12 років, може похвалитися широкими міжнародними зв'язками. Якби ви побачили його альбом автографів різних славних і знаменитих людей, якби прочитали ті листи й привіти, які він дістає від достойників з усього світу, — ви тільки ахнули б з дива!

Великі досягнення мав мій приятель на ЕКСПО-67 в Монтреалі, де проліз майже до кожного заграничного павільйону і всюди потрапив „зарвати" копицю підписів і печаток. Та найбільшим, здається, його успіхом на тій міжнародній виставці було те, що він, — уявіть собі! — віднайшов свою власну маму, яка була загубилась в ярмарковій суматосі!..

Щасти ж йому, Боже, в збиранні автографів та в нав'язуванні міжнародних зв'язків — таких потрібних нашій рідній і бідній справі, — також і в цьому, новому році!

Ікер

СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

СТУДІЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ ОДВУ

(1)

Заходами Організації Державного Відродження України і її Братніх Організацій 15 і 16 листопада була зорганізована з нагоди Світового Конґресу Вільних Українців у Ню Йорку Студійна Конференція, присвячена сучасній суспільно-політичній дійсності в Україні. В конференції взяли участь представники Українського Націоналістичного Руху й ідеологічно споріднених націоналістичних організацій з країн Европи, Північної та Південної Америки і Австралії. Серед гостей були голова Проводу Українських Націоналістів, Олег Штуль-Жданович, який відчитав за неприсутнього автора одну з доповідей, голова УНРади, д-р Яків Маковецький, владика Олександер Новицький, єпископ Української Православної Церкви в ЗДА, який склав привіт від Церкви, проф. Юрій Бойко, інж. Дмитро Андрієвський, проф. Олександер Грановський та ряд інших провідних діячів нашого суспільно-політичного життя.

У програму конференції увійшли чотири доповіді:

„Ідеологічна криза в СССР та Україна" — проф. Богдан Боцюрків; „Сучасний суспільно-політичний стан в Україні" — А. Заревівський (доповідь відчитав ред. О. Штуль); „Край і еміґрація" — ред. Ярослав Гайвас; „Боротьба з большевизмом по цей бік залізної заслони" — інж. Осип Зінкевич.

У широкій дискусії над доповідями заторкнено і обговорено цілий ряд питань, зв'язаних з завданням еміґрації й організацій системи Українського Націоналістичного Руху щодо допомоги національно-визвольному процесові в Україні та спротивові московському русифікаційному наступові на Україну.

Конференція схвалила й передала Світовому Конґресові Вільних Українців резолюції, в яких звертається до Конґресу з закликом засудити московський русифікаційний наступ на Україну й безправні арешти та засуди діячів української культури за те тільки, що вони домагалися для українського народу таких же прав, які мають росіяни в СССР і Україні, та вжити заходів перед міжнародними організаціями й загальною суспільною думкою вільного світу для допомоги невинно арештованим і ув'язненим діячам української культури та їхнім родинам.

Підсумки Студійної Конференції ОДВУ
Ідеологічна криза в СССР

Вимушений життьовою конечністю, процес десталінізації підсилив віддавна вже існуючу в СССР ідеологічну кризу, привів до відосередніх тенденцій так між окремими країнами большевицького бльоку, як і всередині СССР.

Підірвання міту про непомильність і всесильність партії, при зростаючих ідейних та культурних впливах із-закордону, викликали в житті СССР критичні, а то й опозиційні течії, зокрема серед творчої інтеліґенції й студентства. Ці тенденції спрямувалися в напрямку домагань більшої особистої і творчої свободи, раціональности, правопорядку, історичної правди й інтелектуальної чести.

У російському суспільстві ідейні тенденції йдуть по лінії двох орієнтацій: „західньої", тобто орієнтації на духові традиції Заходу, і „слов'янофільської", а радше орієнтації на чисто російські традиції, в напрямку централізму і російського неофашизму, та відкидання національних прагнень неросійських народів СССР. Партія, намагаючись лявірувати між обома тенденціями, йде більше по лінії чисто російських націоналістичних тенденцій.

ВІСТІ З ТОРОНТА

Український Тиждень. 19-го січня в канцелярії посадника нашого міста, головний контролер — пані Маргарето Кембел, заступниця мейора Денісона, який перебуває тепер на вакаціях на Флориді, відчитала проклямацію Управи м. Торонта про назначення Українського Тижня у 50-річчя Української Національної Революції. У церемонії передання проклямації взяли участь представники преси і суспільно-громадських організацій, а голова відділу КУК д-р О. Бойко у своєму зверненні з'ясував справу поневолення України, передав український прапор, що повівав через цілий тиждень побіч прапору Канади на Сиіті Гол, та 500 дол. на Фонд Ст. Лоренс — Культурного Центру в Торонті. Свято 22 січня відбулося врочисто 28-го січня ц. р. у Месей Гол, а зустріч громадянства з президентом УНР Миколою Лівицьким — в авдиторії УНО, 26 січня.

Український Студентський Клюб, в середу, 24-го січня вечером в Гарт Гавз Мюзік Рум відбулися відкриті сходини Українського Студентського Клюбу, на яких відбувся вдалий панель на тему „Ми є третім елементом тепер, але ми станемо і третьою силою, коли розпічнемо акцію". Доповідачем був сен. П. Юзик, а участь в панелі брали: Дарія Антонишин, Марія Тарнавська, Ярослава Микитчук, Юрій Копач. Сама тема і активна участь в ній наших студентів підказує, що наша молодь чимраз більше буде включатися у політичне життя нашої країни, чим напевно багато допоможе у визвольній боротьбі українського народу.

Дівочий хор, вже три роки існує при Святомиколаївській церкві Дівочий Хор, що зорганізований із студенток курсів українознавства цієї ж парохії, якого незмінною диригенткою була панна Квітка Зорич, тепер пані Кондрацька. Мило і приємно вражає, коли на Службі Божій „дванадцятій" понад 50 дівчат у біленьких блюзочках, під проводом такої ж молодої, але здібної диригентки беруть участь у Службі Божій та своїми голосами надають їй краси для хвали Господньої. Треба згадати, що багато речей гармонізувала сама пані К. Зорич-Кондрацька, яка на деяких київських напівах створила милі партії для дівочих голосів. З захопленням слухали присутні відспівану хором на Різдво Христове коляду „Що то за предиво" у супроводі сопранового сольо панни Оксани Блюй студентки сольоспіву в Музичному Інституті, гармонізації пані Зорич Кондрацької. Хор має успіхи, та в недалекій будуччині може стати ще одною мистецькою одиницею нашої громади.

Високошкільна фундація. Доцінюючи громадське завдання фундації у допомозі високошкільних студій для нашої молоді, УНС включився у її організаційну ділянку. В цій справі відбулося тут 12-13 січня спільне засідання дирекції ВШФундації з представниками Головної Екзекутиви УНС в особах гол. предсідник Й. Лисогір, заст. гол. предсідника Б. Зорич, головний касирп. І. Кокольський і головний редактор „Свободи" п. А. Драган. Всі вони увійшли до дирекції Фундації. Заст. гол. предсідника і директор кан. канцелярії, як і екзекутивний директор Фундації відбули в цих справах наради Торонтонської, Ніяґарської і Монтреальської Округ. Всі секретарі наших відділів одержали вказівки і доручення приступати до організаційної праці.

Перші Союзові Вечерниці. Старанням відділу ч. 407 на Східному Торонті, за співпрацею всіх відділів Торонта, влаштовується 17-го лютого перші в Торонті Союзні Вечорниці. Ціль вечерниць, це товариська зустріч членів одної великої союзової громади, яка в самому Торонті начисляє понад 3 тисячі членів. Перша забава-вечерниці будуть мати, окрім танців, також розвагову частину, та будуть відбуватися в новій великій і модерній залі церкви Пресв. Евхаристії, яка завдяки вчасній позичці 150 тис. від УНСоюзу має можливість бути під своєю стріхою. Запрошуємо всіх прийти, запізнатися з з богатьма членами і проводами відділів, побачити новозбудовану церкву і залю, а прицім в милій і товариській атмосфері „забути про щоденні турботи". До побачення на вечерницях. Квитки вступу можна набувати в усіх секретарів відділів, до яких ви належите. *В. Дідюк*

Молодий композитор з УССР надіслав музику до пісні про Крути

Джерзі Сиіті. — Число Літературного додатку „Свободи" з минулого року, з 35 серпня 1967, із великою статтею про творчість поета Богдана Ігоря Антонича, пера ред. Богдана Гошовського, дісталось через большевицьку заслону в поневолену Україну. В тому числі, крім статті, було передруковано також мало публіковану поезію Б. І. Антонича під наг. „Крутянська пісня", — яка не ввійшла ні до совєтського, ні до пряшівського видань творів Антонича, ані до видання, зредаґованого Святославом Гординським та Б. Рубчаком. Тепер за океан наспів лист з-за залізної заслони з музикою-нотами до слів цього твору Б. І. Антонича, в якому він прославляє Героїв - Крутянців. Автор - композитор прислав ноти, звичайно, під псевдом. Він свідомий того, що за кордоном можна вільно відзначити і вшанувати 50-річчя хороброго бою української молоді під Крутами, яка власним життям боронила життя Української Держави. Композитор написав музику до тексту Антонича відразу ж, як тільки його прочитав на шпальтах „Свободи".

Вечір, присвячений дитячій опереті

3-го лютого в залі ЛМ-Клюбу, з рамені Асоціяції Діячів Української Культури, АДУК, відбувся вечір, присвячений композиторові Василеві Овчаренкові і його творчости в галузі дитячої оперети. Вступне слово про значення музики і театру у вихованні дитини сказав маестро Володимир Ласовський. Доповідь — огляд історії розвитку української дитячої оперети, від „Кози-Дерези" Миколи Лисенка виголосив поет Леонід Полтава, супроводжуючи її демонстрацією уривків з дитячих опер і оперет, записаних на стрічці а також і інтерв-ю з композиторами В. Овчаренком і, вже покійним, В. Безкоровайним. Два уривки з опери В. Овчаренка „Лис Микита" і оперети „Лісова Царівна" з властивим їй блиском, заграла молода піяністка Марія Цісик. Коротку доповідь на тему „Проблеми мистецького оформлення вистав для дітей і молоді" прочитав мистець Антін Малюца. Мистець Ярослава Геруляк продемонструвала прекрасні діяпозитиви, зроблені з окремих сцен казки „Голуба хустина" та ін. у її оформленні. В процесі обміну думками, присутні, серед яких була така відома працівниця в галузі культурного виховання нашого доросту, як пані Лідія Крушельницька, викристалізувалася думка про потребу зафільмування кращих дитячих вистав, з метою доведення їх до ширших мас дітей. Присутні гості і члени АДУК написали листа-поздоровлення до композитора Василя Овчаренка в м. Маямі на Флориді.

Вечір пройшов на належному, культурному рівні, в теплій, домашній атмосфері.

Алла Коссовська

ПРИГАДКА В ДЕНЬ УРОДИН МАРУСІ БЕК

В цих часах самолюбства, сваволі, продажности та нельояльности супроти нашої держави, Маруся Бек сяє ясністю „північної зірки" своїм кришталевим характером, мужеською відвагою та монашою скромністю.

Стоячи на чуйній сторожі прав та інтересів населення нашого міста, як радна Дітройту, вона часто зударяється з елементами певних кругів, що використовуючи свої урядові становища, дбають більше про власні зиски ніж про загальне добро, спричинюючи розклад та деморалізацію між населенням. А всякі старання цих елементів дискредитувати цю визначну особистість, розлітаються неначе маленькі відламки скали об яку вдарив важкий молот злоби та пімсти.

Не раз і не два, облишена своїми колеґами-радними, вона стоїть сама в міській раді, боронячи свою позицію зі завзятістю львиці, цементуючи її твердими та незбитими доказами. Майже все, чи то обставини чи то час, підтверджують правильність її позиції та виставляють її противників на компромітацію. Чи то під натиском публічної опінії чи по наказу політичних міркувань, один за одним, її колеґи перекидаються на її сторону. Наслідком її здорового розсудку справджується прислів'я, що правда вкінці побідить.

Неначе ця медична сестра „Найтінґейл", вона турбується та піклується всіми тими, яких ніби то забув світ або які звертаються до неї за поміччю. Телефони в її кабінеті не перестають дзвонити; почекальня виповнена звичайно людьми, що прийшли чи шукати поради чи порятунку; б'юрко вкрите стосами кореспонденції з усіх закутин світу, чекаючи на диспозицію. Для всіх вона знаходить якось час, пораду, поміч — деколи тільки співчуття, хоча приходиться їй сидіти довгі та позаурядові години в міському будинку.

Чи ж диво, що найбільш знаною, найбільш популярною, найбільш любленою особою в нашому місті є без сумніву МАРУСЯ БЕК? Чи ж диво, що наше місто Дітройт називають — МІСТОМ МАРУСІ БЕК? Тому в день її уродин ми бажаємо прилюдно скласти їй подяку за її працю та посвяту для нас; віддати їй демонстративно належну пошану, влаштовуючи свято уродин МАРУСІ БЕК в авдиторії міської ради, на яке запрошуємо всіх, хто зможе та схоче прийти.

ЗА ЗЛУЧЕНИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ КОМІТЕТ ЖІНОЧИЙ:

МЕЛВАНА АБОНС — Голова Етнічних Груп при Демократичній Партії
ФРЕН ГЕРРИС — Редакторка Жіночих Вістей на Телевізійній Станції Доблю, Доблю, Джей
ЛИЛИЄН ДЖЕЙКОП — Голова Ліґи Круглярських Товариств
Д-р ТЕЛМА ДЖЕЙМС — Професорка Університету
КЕЙДІ ЛИМ — Співвластителька Хінського Ресторану
МЕРІ ЛУІС ДеМАРКО МекКЛАВД — Бувша Голова Краєвої Асоціяції Адвокаток
ШЕРЛІ МЕЛИК — Адвокатка
ЕН ПАЛМЕР — Членка Комісії Повітових Інституцій
Д-р КЛЕРА РЕЙВЕН — Заступниця Повітового Лікаря

ПРОМОВЦІ НА СВЯТІ:
Дост. **ЕДВАРД С. ПИГГЕНС** — Окружний Суддя
Дост. **КОРНІЛІЯ КЕННЕДІ** — Окружний Суддя.

Наше місто вже від довшого часу відчуває чародійний вплив МАРУСІ БЕК на собі. Свідоцтвом її впливу нехай послужить оцей факт. Недавно тому, за її проводом, члени організацій домовласників зібрали понад 100 тисяч підписів громадян, щоби піддержати її в її стремліннях недопустити до насилля над чесними та працьовитими громадянами, що потрапили набути власні доми, виростити родини та стати поважними та активними горожанами нашого міста.

Цей приклад є найкращим доказом того, який великий вплив та яку повагу має МАРУСЯ БЕК та з якою великою пошаною ставляться до неї мешканці нашого міста. Незважаючи на прикрі наслідки для себе, вона ніколи не вагається стати в обороні правди чи когось покривдженого. А справедливості шукає вона для всіх однакової.

Чи ж можна дивуватись, що вона має поважний гурт відданих послідовників, які готові йти за її проводом на все? Чи ж диво, що вона має й завзятих ворогів, бо їхні інтереси перехрещуються з інтересами загалу; змовляються в темних тінях, але МАРУСЯ БЕК безстрашно кидає на них разяче світло, щоби всі їх пізнали.

Тому в цей святочний день уродин нашої радної, ми, члени організацій домовласників, для яких вона зробила стільки добра, прилучуємося до українського народу, до якого вона так пристрасно себе зараховує та якого добре ім'я все й всюди боронить, щоби віддати її належну честь та побажати їй многих та щасливих літ життя, а в її праці для міста Дітройту, нових та великих успіхів!

ЗА ЗЛУЧЕНИЙ КОМІТЕТ ДОМОВЛАСНИКІВ:
ГЕНРІ ДОДЖ — Голова
ЕН РОП — Секретар

З усіх визначних українських жінок наших часів, на одно з передових місць висувається МАРУСЯ ЕВГЕНІЯ БЕК, радна міста Дітройту. Ця „Наша Маруся", як залюбки кличуть її всі і всюди, це американка українського походження, а властиво українка американського походження, залежно котра сторона про неї говорить — американська чи українська; це незвичайна особистість, яка помимо великих особистих труднощів, потрапила здобути високе становище в американському світі, але й відзначитись на ньому; це народна робітниця, яка у всіляких формах праці, як: учителька, видавець, організаторка, промовець, політична діячка оставила тривалі пам'ятки успіхів на шляху свойого життя; це жінка меценатка, хоча з особистою посвятою, одною рукою піддержувала всякі культурні стремління українського народу, а другою облегшувала долю наших інтелектуалів, яких лиха доля загнала на чужину; це патріотка, хоча роджена на чужині, якої серце все палало чистою любов'ю до України, а рівночасно розпалювало таку же любов у других в її частих та чарівних промовах; це неофіційна амбасадорка України, яка в столицях різних держав обзнакомлювала урядові чинники з положенням в Україні; це борець, що по відвідинах в Україні, що помимо насмішок та формальних образ, посмів перед цілим світом закинути Москві брехню про незалежність України.

Тому в цей день 29 лютого, день незвичайний — день в переступному році, в якому прийшла вона на цей світ, українська громада Дітройту з приємністю та з великим ентузіязмом відзначить день уродин її на славу та потіху „Нашої Марусі"!

ЗА МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ:
ВАСИЛЬ КОЛОДЧИН — Голова
ФРАНЦ ЛИПЕЦЬКИЙ — Секретар

ЗА КОМІТЕТ ЗЛУЧЕНИХ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ:
ЕМІЛІЯ ЗАПОРОЖЕЦЬ — Голова
СТЕФАНІЯ ДУБОВА — Секретар

Багато з нас покинули нашу батьківщину добровільно, шукаючи кращого матеріяльного життя, але багато з нас покинули її перед натиском ворога, рятуючи своє життя. Як в перших, так і в других, хоча усі вони зажили щасливим життям в цій вільній та демократичній країні, туга за батьківщиною ніколи не зникла, а любов до неї не згасла зовсім. Але коли з нагоди якогось національного свята треба було знову розпалити цю любов, чи суворим картанням нагадати безличного ворога, ми все могли надіятись та уповати на МАРУСЮ БЕК, цю славну українку.

Її знання історії наших груп нераз викликувало здивування у слухачів, коли вона відкривала перед ними цікаві події чи факти про які вони навіть самі не чули. Палкі її промови розпалювали наново до високого степеня любови до батьківщини; готовість до якоїнебудь посвяти для неї. Розумні її вказівки для праці та боротьби в користь батьківщини, які вона нам подавала, все були корисні та добрі до наслідування.

Тому ми, члени та членкині етнічних груп, відносимося з великою пошаною до МАРУСІ БЕК, бо це справді незвичайна особистість, в якій виявилось стільки гарних прикмат характеру, бо вона, ця жінка: мудра та чесна, скромна та щира, терпелива та вирозуміла, працьовита та ідейна. Нашим найвищим бажанням було б, що б в кожній етнічній групі була бодай одна така жінка.

В день її уродин, ми гаряче вітаємо її та бажаємо їй дальших успіхів в її праці не тільки для свойого народу, але для цілого людства, а для наших груп ми бажаємо дальшого її приятельства!

ЗА ЗЛУЧЕНИЙ КОМІТЕТ 45 ЕТНІЧНИХ ГРУП:
ДЕННІС РУДЖІТІС — Голова
МЕРІ ПАВЕЛ — Секретар

ПРОГРАМА СВЯТА

28 лютого, год. 10 ранку — Проклямація до населення міста Дітройту, призначаючи день 29 лютого, „Днем Марусі Бек"
29 лютого, год. 12 вполудне — Імпозантна церемонія в авдиторії міської ради
29 лютого, год. 8 ввечері — Прийняття в честь Марусі Бек, яке влаштовує Рада Організацій Домовласників
1 березня, год. 8 ввечері — Бенкет в честь Марусі Бек, який влаштовують організації Адвокаток та Лікарок
2 березня, год. 7:30 ввечері — Бенкет в честь Марусі Бек, який влаштовують Метрополітальний Український Конґресовий Комітет Америки та Комітет Злучених Українських Організацій
9 березня, год. 7:30 ввечері — Бенкет в честь Марусі Бек, який влаштовують 45 етнічних груп.

ЗАКЛИК

В користь українського народу МАРУСЯ БЕК, радна міста Дітройту провела не один проєкт. Одначе найближчим до її серця — це Фундація Жіночих Літературних Конкурсів при СФУЖО, на яку вона жертвувала дві тисячі долярів та яка мала гарні та корисні успіхи. Досвідчені письменниці, нові письменниці та початкуючі — всі вони дали книголюбам багато цікавого матеріялу до читання.

Фундація була створена на 10 років і останній конкурс має відбутися в 1968 року. Але ні фундаторка ні українська суспільність не можуть допустити до того, щоби занехати корисний проєкт; навпаки, його треба збільшити та скріпити.

Ось тому, ми, усі повищі організації, розуміючи вагу писаного слова в кожному народі, закликаємо всі українські організації та поодиноких українців та українок, що цінять заслуги МАРУСІ БЕК, щоби замість особистих побажань, вислали на її руки даток, хоч би одного доляра, на продовження цієї літературної фундації. Жертви будуть проголошені в пресі. Такий даток буде найкращим подарунком для МАРУСІ БЕК в день її уродин.

Датки посилати на адресу:

Hon. MARY V. BECK, 1340 City-County Bldg., Detroit, Mich. 48226

ЗЛУЧЕНІ КОМІТЕТИ СВЯТА МАРУСІ БЕК

Розумні думки

Недавно появились у „Свободі" розумні думки автора п. М. Семчишина: як зберігати нашій молоді українську мову в ЗДА і інших краях поза батьківщиною. Автор в трьох числах „Свободи" подав практичні методи навчання та вивчення української мови нашою молоддю. Доповнення до повищої проблеми про збереження української мови подав проф. Л. Шанковський, признаючи, що мусимо погодитись з думкою п. Семчишина про приміщення його прихильних метод навчання, при чому можемо осягнути в ЗДА серед українських дітей знання двох мов: англійської та української, а навіть трьох мов, як це колись мало місце в Чернівцях, де наші діти вживали поруч української мови, також німецької і румунської мов.

Цінною була рівнож у зв'язку з повищими думками у „Свободі" стаття відомої письменниці Л. Храпливої. Всі автори своїми думками щиро прямували до збереження української мови нашою молоддю в ЗДА. Зокрема п. Л. Храплива заторкує навіть проблему евентуального відчуження нашої молоді, при чому пропонує реалізувати акцію порятунку цією, подає в тому напрямі засоби порятунку, а саме: О.П.Д.Л. переводить видавання і висилку українських книжок українським дітям. Сама авторка каже вірити нам в успіх цієї акції, яка не сміє бути байдужою для української спільноти.

Завважуємо однак, що сліди відчуження нашої молоді прямовують нас глянути куди інде, звідки асиміляція нашої молоді повoлі крутими дорогами, закрадаючись тут в наші українські родини, які ще так недавно перед виїздом на еміграцію були на рідних землях свідомими українцями і патріотами та вміли завзято реагувати на всякі польські затії, спроби полонізації наших дітей. На шляху асиміляції нашої дітвори і її відчуження грозить нове лихо, на що завчасу належить вдарити на сполох.

Маю на думці сотки чужинних імен, отриманих при хрищенні української дітвори в ЗДА і Канаді, за що виключно несуть відповідальність батьки. На доказ сумної дійсности хай послужать звідомлення рекордового відділу УНС-у за останні чотири місяці 1967 р.

З напроваджених ними імен годі докладно означити, які імена є хлоп'ячі, а які дівочі, а передусім годі ствердити національне походження мен. Часті випадки, що ці самі імена приняли родичами при хрещенні кількох чи кільканадцяти дітей. Імена ці за азбукою є наступні: Арміна, Амі, Аріянна, Аллен, Агнеса, (4 особи), Альфред, Арнольд, Анабела, Аделя Берніс (Зософія), Бренда, Бернард (3 особи), Брюс (3 особи), Вірджінія (4 особи), Валерія (4 особи), Вальтравда, Венда, Воллес (2 особи), Вікторія, Говард, Гарольд (2 особи), Герта, Гільдебарда, Генрик-Генрих, Гледис, Глендолина, Гейл, Гордон, Гілберт, Гертруда, Гері, Діксіс, Драгіца, Долорес (6 осіб), Донна (13 осіб), Дерна, Джойс (4 особи), Дови, Дерик, Дора, Домініка, Дасна (5 осіб), Деббі (3 особи), Елсо, Ерна, Еріка, Еліза (6 осіб), Елла, Евеліна (2 особи), Едвард (4 особи), Естера (2 особи), Емма, Елеонора, Едмунд (3 особи), Єлисавета, Ілейна (4 особи), Інгріда, Інес, Іда, Полянта, Кіра, Кімберлі, Кетлін (7 осіб) Кеннет (4 особи), Карлін, Кейт, Карін (4 особи), Кара, Казимир, Кароль, Каролина (5 осіб), Клейда, Кендис, Конрад, Кліфорд, Ляреіна, Леонард (2 особи)), Лілел, Лет, Люїза (4 особи), Лавра, Лора, Лоретта (2 особи), Льоля, Лявериа, Линна, Маргарит (8 осіб), Мелодія, Меліся, Марція, Марлена (4 особи), Морджорі, Мабел, Моніка, Нора, Нормельна, Нейл, Овдрія, Патриція (8 осіб), Памела, Ричард (11 осіб), Ришард (5 осіб), Розалія (8 осіб), Роналд (2 особи), Роберт (15 осіб), Родні, Рута-Рут (4 особи), Рената (2 особи), Роджер, Регіна, Ріта, Санта, Сузанна (7 осіб), Тереса (6 осіб), Терентія, Франя (4 особи), Фіона, Феня (4 особи), Фльоренція, Фелікс, Фріда, Христофор (2 особи), Целлина, Центія, Шеллі, Шірлі, Шарльотта, Честер, Рудольф, Юдита, Юнис.

Не мають жодного оправдання батьки українських дітей, охрищених чужими іменами з повищого списка, коли візьмемо до уваги, що є в наших календарях низка українських імен: історичних, культурних, які треба використати при охрищенні наших дітей. А імена ці є такі: Андрій, Адріян, Богдан, Борис, Василь, Володимир, Григор, Дам'ян, Данило, Дмитро, Зиновій, Зенон, Ігор, Кирило, Кость, Лев, Лука, Любомир, Марко, Маркіян, Микола, Мирон, Мирослав, Михайло, Іван, Остап, Осип, Олександер - Олексій, Омелян, Павло, Петро, Роман, Ростислав, Самійло, Святослав, Семен, Стефан, Тарас, Юліян, Юрій, Ізидор, Яків, Євген.

Маємо наші гарні жіночі імена: Акилина, Анастазія, Богданна, Віра, Галина, Дарія, Євдокія, Іванна, Катерина, Лідія, Ірина, Любов, Маруся, Надія, Леся, Одарка, Оксана, Олена, Ольга, Софія, Христина - Христя і інші, які ніяк не дадуться заступити чужими, часто незрозумілими для нас іменами.

Вірю, що також інші наші забезпеченеві установи мають такі самі проблеми до розв'язання і мусить таки застановитись над їх розв'язкою, бо інакше діждемось хаотичного стану імен, і тоді не лише батьки, але й хресні батьки і матері дітей засоромлені не будуть могти глянути собі щиро ввічі.

О. У.

ДОБРЕ ПОБАЖАННЯ

У Львові відбувся 5-денний фестиваль, перший на Україні, документальних фільмів з усього СССР. На зустрічі студент попрохав, про що повідомила „Молодь України" з 23 січня: „А зробіть-но фільм ось під таку приблизно назвою: „Молодий спеціяліст приїхав на село" — і покажіть його становлення, і не біїтеся розповісти правду про труднощі!" Як реагували на це і подібні прохання — не відомо.

Шикаґо, Ілл.

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ ОбВУА

10-го грудня 1967 р. відбулися звичайні річні Загальні Збори Відділу Об'єднання бувших Вояків Українців Америки в Шикаго. До нової Управи на 1968 рік вибрано побратимів: голова Дахнівський Мирон, заступник голови: Крайний Карло, Галушка Володимир, секретар — Касіян Степан. Суспільна Опіка: Чайковський Лев. Члени Управи: Білинський Олег, Кузик Любомир, Кутко Ігнат, Сивульський Петро, Климкович Любомир. Контрольна Комісія: Бабяк Павло, Лозинський Іван, Сорочак Володимир. Суд Чести: Тимцюрак Володимир, Заплітний Богдан, д-р Матковський Осип.

До цього сухого звіту можна б було додати гарні рами про діяльність Відділу ОбВУА — сходини, доповіді, збірки і т. п. — кілька патріотичних речень та рутиновані вже фрази про збереження вояцьких традицій і вийшов би образ допису, який подибуємо в кожній газеті. Ми бажаємо підчеркнути щось інше. Шикагівський Відділ є доказом, що ОбВУА не є організацією лише старших комбатантів, противно, об'єднує „колишніх вояків різного віку, що є запорукою росту і тяглости. До нової Управи увійшов поважний відсоток молодших людей, а головство перебрав Дахнівський Мирон. Він, здається, одинокий голова комбатантської організації, який не „академічно", але на ділі не скинув уніформи. Побратим Дахнівський є капітаном американської резерви, постійно бере участь у військових зайняттях, та учащає на курси штабових старшин і має всі дані правдивого підвищення у старшинській ранзі.

При другій організаційній праці Відділу він має на меті притягнути комбатантів американської армії українського походження і вже до цього енергійно збирався.

В. Галушка

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ
Українського Народного Союзу

НЕДІЛЯ, 11-го ЛЮТОГО 1968 р.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 75-ий Відд. о год. 1-ій по пол. в УНДомі при вул. Мартин. Проситься чл. прибути та вирівняти залеглі вкладки. Склад управи на 1968 рік: Рогатинський П., предс., Мері Ткач, заст. предс., Верещинський Б., фін. секр., Павлик П., кас., Леськів Ст., рек. секр. Контр. Комісія: Д. Івасишин, гол., Зубар В. і Петляк Я. — члени. Делегати до УНДому. - Петляк Я., Павлик П. і Верещинський Б. Делегат до УККА — П. Рогатинський. — С. Леськів, рек. секр.

СЕРЕДА, 14-го ЛЮТОГО 1968 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Клюб Поступовий — 70 Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі, 96 Fleet St. Проситься всіх чл. прибути на збори та запізнатися з новими членами Управи. — І. Патуляк, предс., М. Жук, секр. і касир.

СУБОТА, 17-го ЛЮТОГО 1968 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні загальні збори 204 Відд. ім. о. А. Гончаренка о год. 3-ій по пол. в домівці Самопомочі, 98 2-га Еве. (між 5-6 вул.). На порядку нарад: звіти урядників, Контр. Комісії, вибір нової Управи та інші важливі справи для нашої організації. На зборах буде приявний заст. предсідника УНСоюзу п. Володимир Сохан. Просимо про чисельну участь в тих річних зборах. По зборах — перекуска. — П. Марко, предс., В. Палідвор, секр.

ЧЕСТЕР, Па. Місячні збори 156-го Відд. ім. Т. Шевченка о год. 7:30 веч. На порядку нарад 50-ліття Відділу. — В. Новак, секр.

ШИКАГО, Ілл. Південь. Місячні збори Т-ва Укр. Амер. Єдність — 35 Відд. о год. 7:30 веч. в Союзовім Домі, 1915 Захід 51-ша вул. На річних зборах 20 січня ц. р. вибрано нову Управу на рік 1968 в такому складі: І. Кравчишин, гол., І. Козар, місто-гол., В. Вовчик, секр., Д. Вулич, Ю. Юзьків і І. Жалєва — Контр. Комісія. П. Пуцило і М. Редош — відвідувачі хворих. Місячні збори відбуваються все в третю суботу кожного місяця, о год. 7:30 веч. в Союзовім Домі. Проситься членів полагоджувати всі союзні справи на зборах. — Управа.

ШИКАГО, Ілл. Річні збори 22 Відд. Т-ва Згода о год. 7-ій веч. в клюбі при укр. кат. церкві св. Йосифа, 5000 N. Cumberland Ave. Порядок — звіт Управи і вибір нової на 1968 рік. Крім цього буде обговорена справа доїзду до Дітройту на Bowling Tourеswdent що відбудеться 27 квітня ц. р. — Гелен Б. Олек, секр.

НЕДІЛЯ, 18-го ЛЮТОГО 1968 р.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори 97 Відд. ім. І. Франка, о год. 2-ій по пол. в церковній залі при 47 Hope Ave. Проситься чл. прибути на збори та вирівняти залеглі вкладки. — Управа.

БОФАЛО, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая — 127 Відд. о год. 11:30 ранку в церковній залі при Філмор і Онейда вул. Проситься чл. прибути на збори і вирівняти залеглі вкладки. На річних зборах 21 січня ц. р. перевибрано ту саму Управу на наступний рік. Членські вкладки можна вплачувати кожної неділі у вище поданому часі і місці. — І. Була, гол., п-ні М. Гаравус, фін. секр., П. Гаравус, касир.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата — 217 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Амер. Клюбі, 292 Гудсон Евеню. Проситься чл. прибути, бо є багато важливих справ до полагодження. Склад нової Управи на 1968 рік: К. Шевчук, предс., Ст. Васьків, заст., Т. Кубарич, фін. секр., В. Легкий, заст., Ст. Мартинюк, кас., І. Ярославський, заст., Вол. Келдамський, рекр. секр., Мих. Яремчук, заст. Контр. Комісія: Ф. Голод, В. Дорофей, А. Задорецький. Опікуни хворих: п-ні Николайко, В. Шевчук, А. Богуцький. Прапороносці: М. Гнатів і М. Малик. — Управа.